

Prijs : In België : 6 Frs -- In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

10-1-52

KUIFJE

N^R 2

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DE TERUGKEER VAN
MORRISSON

Onze brievenbus

Paul Horen, Antwerpen. — Ik wacht op je postzegels en je volledig adres want Antwerpen is groot, hoor!

Georges Dumont, Roesselare. — Je briefje deed me veel denken en ik hoop dat het niet de laatste is. Welkom in onze grote familie. Nu ga je veel leden werven voor ons blad, hè! Hoe meer zielen, des te meer vreugd!

Wim Keesink, Den Haag. — Het doet me genoegen te vernemen dat je vrienden en jezelf zoveel smaak vinden in het verhaal « Onder de Vlag van de Compagnie ». Hartelijk dank voor je wensen.

Ely Adriënssens, Hoboken. — Op het vervolg van « Het Zwarte Goud » moet je niet meer wachten, want dat verhaal is intussen in album verschenen! Waarschijnlijk beoogde je het verhaal « Mannen op de Maan » Nog wat geduld. Het duurt niet lang meer.

Jaak Jacobs, Meneghemel, 49, Deurne-Zuid, zou graag in de omtrek van Deurne een vriend vinden die Kuifje's bons verzamelt. Wie met Jaak wil vriendschap sluiten, moet hem maar eens gaan opzoeken of schrijven.

Leer Goochelen!

Het is gemakkelijk en je vrienden zullen er voor in bewondering staan!

Catalogus A is kosteloos te verkrijgen bij
M. MACRA, Hofstraat, 9, GENT.

H. Vandenameele, Aalst. — Zoals ik reeds aan Ely Adriënssens, van Hoboken schreef, zal het niet lang meer duren eer het vervolg van het verhaal van Hergé in ons blad zal gepubliceerd worden. Foto's van schrijvers kan ik je niet bezorgen. In de Standaard Boekhandel, 2, Jacqueminaal, 127, Brussel, kun je de foto's van Vlaamse schrijvers bekomen in postkaartformaat tegen een zeer billijke prijs.

H. Tavernier, Tielt. — Hartelijk dank voor het vriendelijk briefje en het krantenknipsel. En zal daar het nodige gevolg aan gegeven worden. De vader van je vriend ken ik niet. Met mijn beste groeten.

Julien Van San, van Schoorstraat, 8, Schaerbeek, zou graag postzegels willen ruilen van België en andere landen. Men schrijft hem rechtstreeks.

J.-P. Grün, Rotterdam. Voor je eerste vraag, zie antwoord aan mej. Ely Adriënssens. Wat denk je van de Holland-België-match? Ben je naar Feyenoord geweest? Laat me je indrukken eens kennen. Met mijn hartelijke groeten.

Luc Bestebroer, Oost-Kapelle, Zeeland. — Zoals je reeds in andere antwoorden hebt kunnen lezen, bestaat de Hollandse editie van « Kuifje » uit zestien bladzijden. De economische toestand laat ons niet toe er thans meer te brengen. Hopelijk verbeterd dat wel. Ben je nog steeds tevreden over je blad. Laat het me eens weten.

Ter herinnering:
MORGEN
DONDERDAG 10 JANUARI
gaat het
Groot Jaarlijks Kuifjefest
door in het
KONINKLIJK CIRCUS
van Brussel!
Alle trouwe Kuifjevrienden
zijn op post!

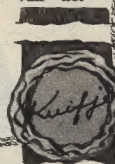
DE GETROUWEN VAN het eerste uur

ENKELE weken geleden heb ik een oproep gericht tot de lezers die ons blad ononderbroken gelezen en zorgvuldig bewaard hebben sinds ons eerste nummer. Enkele honderden lezers hebben me op hun erewoerd geantwoord dat ze al de nummers van « Kuifje » bezitten. Ik heb hun verklaringen aanvaard, en besloten een Orde van de Getrouwen van het Eerste Uur op te richten. Deze Orde zal nooit meer uitgebreid worden, en alleen diegenen die NU opgenomen worden zullen er lid van zijn! Nieuwe leden worden om geen enkele reden aanvaard.

Men kan op ieder ogenblik « lezer » worden van « Kuifje ». Men kan zich steeds « abonneren », en « lid » worden van de Kuifjesclub, maar tot de Orde van de Getrouwen van het Eerste Uur, de « seniores van Kuifje » kan men niet toetreden, want deze eretitel heeft men verdiend sinds 26 September 1946 en nu wordt hij plechtig toegekend.

Al de leden van onze Orde der Getrouwen van het Eerste Uur zullen gratis een speciaal herkenningsteken krijgen, dat ze zeker fier zullen dragen.

Ik houd er bijzonder aan al de leden van de Orde geluk te wensen. Het lidmaatschap van onze orde zal de trouw bezegelen, die onze lezers van het eerste uur aan ons blad zal verbinden, minstens tot ze zeven en zeventig jaar zullen geworden zijn!

KUIFJE (weekblad), Redactie, Publiciteit: Lombardstraat, 24, Brussel.
P. Ch. R.: 1909.16. — Uitgever-Directeur: Raymond Lebanc. —
Drukkerij: C. Van Cortenberghe, Keizerstraat, 12, Brussel.
ABONNEMENTSPRIJZEN
België Buitenl. en Belg. Congo
Een los nummer 5.— frs.
Ab. drie maanden 7.— frs.
Ab. zes maanden 13.— frs.
Ab. één jaar 25.— frs.
KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3633. Giro 190.334.
Abonnementsprijs: fl. 3,50 per kwartaal.

DE KUIFJE'S BON

X. van Grobbendonk, 50 punten voor reeks 5 van « Reinaert de Vos ».
X. van Heusden (Limburg). Je stuurde ons 77 punten maar je vergat je adres te vermelden.

HEUDEBERT

Mevrouw van den Beek, Brussel, 200 punten in bruin pak.
X. van Dilsen. — 50 punten.
X. van O.-L.-Vrouw-Waver: 50 punten voor de 5^e reeks van « Reinaert de Vos ».

VICTORIA

X. van Vilvoorde: 125 punten voor Vliegtuigenreeks. Hilda Abts, je punten goed ontvangen doch waar woon je?
X. van Merckheim: 50 punten voor reeks 5 van « Reinaert de Vos ».
X. van Oostmale: 50 punten voor de 4^e reeks van « Reinaert ».

TOSELLI

Jean Renoir, Gent: 50 punten voor reeks 1 van « Reinaert ».
X. van Duisburg: 50 punten.
X. te Te (Waarschijnlijk Ternat): 200 punten zonder verdere uitleg!
Gilberte Quinten, 187, Leuvense baan, Tienen. — De premie, die we je zonden, kwam terug met de vermelding « onbekend ».

PALMAFINA

Godelieve de Meester, Drogenstraat, 115, Zeevekeken (O.V.L.). — We kregen het geschenk dat we je stuurden terug met de vermelding « onbekend ».
Alois Mast: 100 punten maar geen adres!
G. Heemskerk, Jan Rosierlaan: 200 punten.

MATERNE

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

De «Perel» is naar de haaien gegaan en de bemanning maakt een vlucht, waarmee ze naar Madagascar willen varen. Nebbens en zijn handlangers trachten het vlucht 's nachts te stelen, maar hun opzet mislukt...

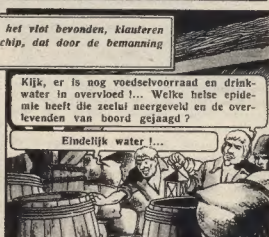
Hemel! Het vlucht werd tegen de scheepswand geslagen!

Arie, de timmerman, sloeg overboord en werd verpletterd!

De mannen, die zich nog op het vlucht bevonden, klauterden nu ook aan boord van het schip, dat door de bemanning verlaten werd...

Stuurman, in het matrozen-logies vonden wij verschillende lijken! Zij schijnen aan een geheimzinnige ziekte gestorven te zijn!

Kijk, er is nog voedselvoorraad en drinkwater in overvloed!... Welke helse epidemie heeft die zeelui neergeveld en de overlevenden van boord gejaagd?

Eindelijk water!...

Blijf van dat water, ongelukkige!... Ik meen de oorzaak van de dood der matrozen te kennen.

RATTEN!...

Ja! Die beesten zijn in het water gesukkeld en hebben het besmet. Vóór men er toe kwam het drinkwater te onderzoeken, werden reeds vele Portugezen vergiftigd. Door de windstilte opgehouden, kon men geen land bereiken om nieuw drinkwater op te doen. De overlevenden verlieten het schip met de sloepen.

Stuurman, de wind steekt op! De zeilen bollen!

Waarachtig! Het schip helt lichtjes naar bakboord... Jongens, we zullen trachten zo vlug mogelijk land te bereiken. Ik ga onmiddellijk naar de kapiteinshut om de goede koers te berekenen.

Zullen wij vlucht land aandoen, stuurman?

Ik moet je teleurstellen, Corf. Het zal minstens veertien dagen duren. Daartegen zijn wij omgekomen van dorst!

Stuurman Costers aarzelt de mannen deze jobsijding te melden. Ondertussen zet het schip zijn tocht voort...

Maar tegen de middag...

Zeil in 't gezicht!

Ook de uitkijk van het vreemd schip heeft het Portugees vaartuig bemerkt...

Zou het een kapitein zijn, kapitein Carstenz?

Hm... Het zal avond zijn vóór wij hem kunnen herkennen. Laat de constabel echter alles gevechtssklaar maken. Men kan nooit weten, in deze wateren...

(Wordt voortgezet.)

IN Alexandrië, in het gezegende jaar 1852, bladerde een jonge Fransman in een dik boek dat een archeologisch onderwerp behandelde, toen de deur open gegooid werd en een jong Egyptenaar binnenkwam, het evenbeeld van onze goede vriend Kaddoor. De Egyptenaar groette, en liet zich zuchtend in de mollige kussens vallen:

— Ik ben doodop! Mijn doorluchtige vader, Allah zegene hem, heeft me weer verplicht rond de stad te lopen. Hij beweert dat ik te dik ben en dat zolets voor een toekomstig khedive niet past!

— Rust uit, Mohammed, zei de Fransman lachend. Wil ik een hapje bereiden waardoor je terug op krachten komt? Macaroni zoals men ze alleen bij ons kan klaar maken?

— Ik durfde het je niet vragen. Je bent de beste vriend die ik heb, antwoorde de Egyptenaar wiens gezicht straalde bij gedachte aan die macaroni!

De vriendschap tussen die twee mensen en hun voorliefde voor macaroni « à la française » droeg veel bij tot een van de grootste werken door menschenhanden verwezenlijkt: Het kanaal van Suez. De Fransman, waarvan hier sprake, was Ferdinand de Lesseps en zijn vriend, de lekerkerk, was niemand minder dan Mohammed Said, de zoon van Abbas Pacha, later khedive van Egypte.

Twintig jaar na de dood van Abbas Pacha, gaat Ferdinand de Lesseps terug naar Egypte en wordt er zeer hartelijk ontvangen door zijn vriend Mohammed Said, die intussen onderkoning van Egypte is geworden. Lesseps zette hier zijn grootse plannen uiteen.

EEN DROOM, OUD ALS DE WERELD

Sedert eeuwen en eeuwen koesterde de mens het plan die zeeweg te graven en het was pharao Ramses II (1292-1225 vóór Christus) die er een begin mee maakte.

SUEZ Kanaal

Men vertelt dat 120.000 slaven er de dood bij vonden. Na hem kwam Nekos II, Darius en Ptolemaios. Het kanaal was klaar in het jaar 277 vóór Christus. Men weet echter niet juist of het hier om een zeeweg, dan wel om een besproeiingskanaal ging. Het bleek in ieder geval niet bestand tegen de tand des tijds: een deel verzande, van een ander deel bleef na enkele eeuwen nog slechts moeras over.

In de XVIe eeuw trachten de Venetianen een kanaal te graven en toen Napoleon naar Egypte kwam, bestudeerde hij de plannen voor een vaargeul aandachtig, maar, uitgevoerd werden ze niet. Het was Ferdinand de Lesseps die met al zijn energie en kunde de uitvoering ter hand nam op 15 November 1854.

EEN VALSTRIJK VOOR KAPITALISTEN?

Een blik op de kaart maakt ons duidelijk dat, het kanaal van Suez van de Middellandse Zee naar de Rode Zee, dwars door de woestijn loopt. Waar haalt men in de woestijn de middelen, en hoe schept men de mogelijkheden voor zulk een reusachtige onderneming? Dese en nog veel andere vragen zal Mohammed Said zijn vriend gesteld hebben.

— Het zal een zeeweg zijn van 173 km. lang die de reis van Marseille naar Bombay met 60 % verkort en voor alle moeilijkheden heb ik een oplossing, zei Ferdinand de Lesseps en hij verdedigde zijn plannen met zoveel geestdrift dat Mohammed toestemde.

Het nieuws sloeg in als een bom. Voor Londen was het een nationale ramp! Denk eens aan, een kanaal tussen de Middellandse- en de Rode Zee betekende een nieuwe zeeweg naar Indië, een zeeweg veel korter en veiliger en waarover Groot-Brittannië niet zou heersen!

— We moeten de Lesseps nekken, zegt de eerste minister van Engeland en hij begint dan ook staande voet de Fransman te dwarsbomen.

De Britse pers tracht de hele onderneming belachelijk te maken en geeft de kapitalisten de wijze raad er hun duiten niet in te steken want, zo schrijft de pers, het is een valstrik, en anders niets!

Mohammed Said heeft 50.000 arbeiders ter beschikking van Lesseps gesteld, maar dese laten zich het hoofd op het kruisen en verlaten hun werk. Epidemies breken uit en, om de kroon op het werk te zet-

ten, begint de sultan van Turkije vreselijk van 'er nens te maken, doch het blijft, gelukkig, bij bedreigingen...

Ferdinand de Lesseps trotseert alle moeilijkheden en kulperijen en de inhuulding van het kanaal op 16 November 1869 is zijn triomf. Op de grootste plechtigheid pronken in al hun staatsiegewaden: de sultan van Constantinopel, die zich intussen met het kanaal verzoend had, de keizerin van Frankrijk, de toekomstige Willem II, Frans-Jozef, keizer van Oostenrijk, emir Abd-el-Kader, de prinses van Holland, enz., enz.

Er waren uniformen, kant en goudbrakant, concerten, bals, vuurwerk militaire parades, en al wat er meer bij hoort.

DE TWISTAPPEL

de Lesseps had zijn taak tot een goed einde gebracht: het kanaal was er. Maar, aan wie hoorde het nu? Aan Egypte? Heel zeker. Aan Frankrijk? Voor een goed deel. En aan Groot-Brittannië? Toen de Britten zagen, dat ze zich met het kanaal moesten verzoenen, deden ze dit op typisch Britse manier.

In 1882 maakten fanatieke betogers de straten van Alexandrië onveilig en Engeland zond dadelijk zijn troepen om de kanaalzone te bezetten.

Een tijd later heeft de khedive van Egypte dringend geld nodig en hij biedt zijn persoonlijke acties die hij van het Suezkanaal bezit aan Frankrijk aan; Frankrijk weigert, maar Engeland koopt ze heel gretig. Gevoig: met zijn soldaten en in het bezit van de titels, verwerft Groot-Brittannië het meesterschap over het Kanaal van Suez. Het is dit meesterschap dat thans opnieuw ter sprake is gekomen.

EEN GOEDE ZAAK

« La Compagnie Universelle du Canal de Suez » telt twee en dertig leden: zestien Fransen, tien Engelsen, vier Egyptenaren, één Hollander en één Amerikaan en is een van de bloeiendste ondernemingen ter wereld. Welk schip zou er ook heel Afrika rond varen, wanneer het door het kanaal van Suez zo veel vlugger gaat?

Maar, geen enkel schip komt er gratis door! Om van Port Said naar Port Tewfik te varen, betaalt een schip van tien duizend ton een tol van 7.590 dollar of 375.000 B. fra. Wanneer men nu bedenkt dat, er ononderbroken scheepskonvoelen in beide richtingen varen, heeft men een klein idee van de opbrengst van het kanaal. Vorig jaar maakte de maatschappij een welk winst van 23 miljoen dollar! (Verwonderlijk dit getal met 50 op je weet hoeveel Belgische francs dat maakt.) Erg prettig zo men nog even de profetische woorden van een Brits dagblad leest: « Wie zal ooit een cent winst opstrijken van het kanaal, dat nooit zal gegraven worden? »

Naast de strategische ligging van het kanaal, is er dus ook de opbrengst, die een belangrijke rol speelt en het geschil tussen Egypte en Groot-Brittannië niet eenvoudiger maakt.

DE-BLANKE-DIE DE-KINDEREN-REDT

IK was twintig jaar en bezat de geestdrift en de zelfzekerheid die leeftijdeigen. Een grote firma van pelswerk had me een plaats gegeven in de Hudson Baai en ik trok naar het Hoge Noorden zoals een student die met vakantie gaat. Helaas, nu nog voel ik de teleurstelling die zich van me meester maakte, op het ogenblik dat ik Lodgerbay zag. Het was koud en het land lag reeds onder de sneeuw begraven. Toen de boot de kade naderde, zag ik een onoogelijke, ronde blokhuut: post 33, waar ik een heel jaar zou moeten blijven. We waren er met z'n tweeën en ik stelde me m'n gezelschap voor als 'n knappe, moedige jongen die de naam ridder-avonturier verdiende. Een kerel van de oude garde, de glorie van de compagnie. Ik stapte aan wal en zag op het strand een grijsaard met een perkamenten huid en een lange witte baard. Hij kwam naar me toe en zei heel eenvoudig:

— Dag vriend. Hoe gaat het je? Ik heet Ronald...

Hij woonde reeds twintig jaar in het Noorden en sprak de taal der Eskimo's beter dan z'n eigen moedertaal. Hij was sedert lang niet meer terug naar z'n land gegaan en vroeg er ook niet naar. Het duurde verschillende maanden eer ik dat alles wist, want Ronald was zo stil als de sneeuw van het land waar hij woonde.

Wij moesten de pels van de Eskimo's in ontvangst nemen en hen in ruil levensmiddelen en huisgerief bezorgen.

Soms werden we bij het bed van een zieke geroepen en heel dikwijls hadden we een Eskimo nodig om als gids mee op jacht of visvangst te gaan.

Niet alleen het land was troosteloos en koud, ik kon me aan de mensen niet wennen. Hun taal verstond ik niet, ik vond hen vuil, de wijze waarop ze hun rauw vlees binnenspeelden afstotend, en de reuk van hun iglo's onverdraaglijk. En... ik had heimwee!

Kutapok heeft me daarvan genezen. Wie was Kutapok? Toen ik Kutapok voor de eerste keer ontmoette, was hij een baby met gebronsde, geoliede huid en ik zal vertellen hoe dat gebeurde. Ik kwam terug van een lange sledetocht en was bepaald slecht gemutst. Ik droeg de meegebrachte proviand in huis, terwijl m'n honden ongeduldig aan de tomen rukten. Ik had mooie honden. Zonder honden zou men in het Hoge Noorden niet kunnen jagen en niet kunnen vissen, m.a.w.: zonder hen kan men niets!

Ze zijn wild als wolven, worden met de zweep gedresseerd en krijgen rauw vlees te eten. Ze kennen geen vermoeidheid en hebben een ongehoord weerstandsvermogen tegen de koude.

Terwijl ik de kisten sjouwde en er aan dacht, dat ik nog tien lange maanden in dat vervloekte land zou moeten blijven, zag ik een jonge vrouw over de sneeuw naar onze hut toe komen. Het was Paliruk, de vrouw van onze beste jager. Ze stapte veerkrachtig en plotseling gleed er een bundel van haar rug de grond op. Paliruk lette er niet op en stapte voort. De Eskimovrouwen dragen hun kinderen ingebusseld op de rug, maar dat zou wel geen

kind zijn... Ik lette niet meer op het pak en sjouwde voort tot ik m'n honden moest hoorde huilen!

Hemel! Wat mocht er in dat pak wel steken? Ik greep m'n zweep en liep naar het pak terwijl ik links en rechts rake slagen uitdeelde. Op het ogenblik dat een grote hond zijn tanden in het pak zette, kon ik het grijpen. Met de zweep hield ik de honden op afstand terwijl ik Kutapok, want hij was het, naar onze hut droeg. Paliruk deed haar inkopen en dronk de hete thee, die Ronald voor haar gezet had. Onnodig te zeggen hoe ze schrok toen ik met haar schreiend kind binnen kwam. Dicht bij het vuur ontkeedde ze Kutapok en ik kon niet nalaten hen lief te vinden en zoveel beter gewassen dan zijn ouders! Kutapok schreide, maar had gelukkig geen schrammetje en Paliruk zei dat ik een held was. Ze nodigde me uit in haar iglo. Met een glimlach verdroeg ik de verpestende geur en de verstikkende rook, en van al wat het Eskimopaar me vertelde, snapte ik niet de helft.

De volgende dag kwam Paliruk opnieuw met Kutapok naar onze hut, om een paar prachtige laarzen van zeehondenleer te schenken uit dankbaarheid. Ik was zo ontroerd, dat ik nauwelijks enkele woorden kon stamelen.

Van die dag zag ik Kutapok regelmatig en wij werden de beste vrienden ter wereld. Toen hij kon lopen, richtte hij z'n eerste schreden naar mij en telkens hij me ergens zag, kwam hij lachend en roepend

naar me toe gelopen. Op zekere dag vertelde Ronald me dat de Eskimo's me een bijnaam hadden gegeven: De blanke die de kinderen redt.

Zou ik in de beschafte wereld ook zulk een mooie naam krijgen? vroeg ik me af. Dat geloof ik niet. Ik bleef in het Noorden en heb het me nooit beklagd.

Het PLATINA-BEELDJE

NOG DE LASSO EN DE BOETSEERKLEI

COLERETTE heeft van die kleine gebreken maar, we moeten toegeven, dat hij ze handig weet te verdraaien. Nauwelijks had hij de kat, die zo onverwacht, in z'n handen was gevallen, herkend of heel zijn houding veranderde. Met gemeten tred, het hoofd rechtop ging hij naar de vertrekken van de Ras om het heuglijke nieuws te melden.

Deze inspecteerde nog steeds zijn kleine spoorweg. Alles was gaaf en in orde behalve een tunnel, die versperd was door een bol papierdeg.

— Ik voorzie een groot ongeluk zodra het verkeer zal hernomen worden, verklaarde Lipari Mahonen. Weet je, m'n beste Colerette, of er aan boord van de « Ruiten Aas » een technisch officier is, die iets afweet van spoorwegen?

— Dat zullen we dadelijk vernemen, edele Ras. Ik heb de kapitein en zijn eerste officier uitgenodigd om uw bevelen in ontvangst te nemen.

— Prachtig idee! Ze komen over een ogenblik, zeg je? Dan heb ik de tijd een grap voor te bereiden. Het zal prettig zijn!

De Ethiopier, tuk op grappen, trok zich achter een tocht-scherm terug waar hij z'n geheimzinnig plan voorbereide. Dat was onze held alles behalve naar de zin.

— Nobele Ras, zei hij ernstig, heeft U opgemerkt dat ik het kostbare beeld en de juwelen, aan m'n zorgen toevertrouwd, hier in de hand houd?

— Dat heb ik gezien, m'n beste Colerette. Had je ze trouwens niet in je handen, zou ik me verplicht zien je met je voeten op te knopen tot de dood zou intreden. Maar, spreken we niet over deze minder aangename mogelijkheid. Alles gaat opperbest en ik ben zeer tevreden over je!

De detective voelde zich gekrenkt en ging met z'n schatten terug naar de wachtkamer. Hij lei ze op een rond tafeltje en besloot ze geen moment uit het oog te verliezen. Maar wanneer verstrooide mensen zulke besluiten nemen, komt er gewoonlijk niet veel van terecht!

Op dit ogenblik begon Colonel van z'n neus te maken. Hij had uit de reeds gekende handtas van Sidonie een bankbiljet getrokken en deed al het mogelijke om het in te zwelgen terwijl de huishoudster hem nazette en riep:

— Mijn twintig franc!

Achter elkaar aan renden ze naar de hall. Colerette schater-

Ras Lipari Mahonen keert naar zijn land terug met de sneltrein Parijs-Marseille. Zijn schatten heeft hij toevertrouwd aan de detective Colerette. Nu tel van wederwaardigheden komen ze eindelijk in Marseille. Jaak en Marina, die hun oom vergezellen, hebben de Platina Kat reeds vooruit gezonden. Gelukkig maar, want anders hadden Jocat en zijn bende er de hand op gelegd. Alvorens scheep te gaan naar Ethiopië, doet Colerette een verkenningstocht. De bende van Jocat zit hem op de hielen...

lachte evenals Marina, die na de episode met de kleine, magere man niet meer met haar lasso speelde. Jaak was niet in stemming om die achtervolging zo plezierig te vinden, hij was geheel en al in de beeldhouwkunst verdiept en zijn eerste pogingen vergden al zijn aandacht.

Op de tafel had hij een vogtig doek gelegd en daarop de boetseerleki waaruit hij twee parallelepipedums gevormd had wier vlakken hij zorgvuldig polijste. Dat intrigerde Colerette die vroeg:

— Wat wens je voor te stellen, volgens van Rodin?

Ypsilon aarzelde geen ogenblik met zijn antwoord:

— Een monument, dat twee worstelaars voorstelt, waarvan hier de maquette.

— Twee worstelaars? Zeggen we liever twee stukken muur of lucifersdoosjes voor reuzen!

— Ik zou heel graag naar de school voor Kubisten gaan, zei Jaak heel ernstig.

— Kubisten-school! Ga je kubiekvormtels trekken in plaats van vierkantsvormtels?

Jaak glimlachte niet eens. Toen de detective hem wou doen opmerken, dat hij niet de minste zin voor humor had (die Jean, de huisknecht, in z'n rijke mate bezat), hoorde men een ontplofing in de vertrekken van de Ras. Met de revolver in de hand, liep de detective bliksemsnel die kant uit.

Tegenover Ras Lipari Mahonen zag hij twee onbekende heren, die hun buik vasthielden, zich kronkelden en allerlei kreunende geluiden uitbrachten.

— Wat gebeurt er hier?

vroeg de detective verschrift.

— Wij wilden hihih, de hand van Zijne Hoogheid, hihih, drukken, brachten de onbekenden moeilijk uit.

— Ja, ze wilden me de hand drukken, bevestigde de Ras

Twee onbekende heren hielden hun buik vast...

ernstig. Je mag het ook doen, m'n beste Colerette.

Onze detective begreep er geen snars van maar drukte de hand van de Ras.

Op het zelfde ogenblik was het alsof de schedel van deze laatste als een doos openging. Er schoof een raket uit die ontplofte en neerkwam als een sterrenregen.

— Hoe vind je die grap? Het is m'n laatste vinding!

— Prachtig! Enig!

— Dat was ook de mening van kapitein Goergoraw en luitenant Morovitch. O ja, je

kent de heren nog niet. Ik zal je even voorstellen. De luitenant kent de exploitatie van een spoorweg tot in de puntjes. Wat een meevaller!

De twee officieren droogden hun ogen af. Ik moet ze u ook voorstellen, beste lezer. Het zal heel veel gebeuren en heel, duidelijk zijn want de kapitein geleek op Laurel en de luitenant was het evenbeeld van Hardy. Beiden schenen het steeds erg druk te hebben. Het was niet of de ene steeds bij zichzelf zei: « De meloen, die ik bij het middagmaal at, verteert niet », en de tweede: « Voor de drommel, waar heb ik m'n pijp gelaten? » Voor het overige waren beide heren, zolang ze aan wal waren, heel deftig. Op hun schip, dat zullen we dadelijk merken, wijzigden ze enigszins hun houding en hun taal. Zo hoort het trouwens voor echte zeerobben.

De Ras was erg in z'n nopjes met het bekomen resultaat en ging naar zijn salon. De detective zou met de twee officieren de laatste schikkingen voor de inscheping regelen.

De « Ruiten Aas » wachtte nog slechts op de passagiers. De vracht zat veilig in het ruim, behalve de kisten bestemd voor het Museum van Kairo. Zij zouden op het laatste nippertje toekomen.

Colerette deed z'n beide gasten uitgeleide.

— Het gaat regenen, zei de luitenant, we hebben er goed aan gedaan onze regenjassen mee te brengen.

De luitenant en de kapitein trokken hun regenjas aan, die in de hall aan de kapstok was blijven hangen.

— Wel, wat steekt er in m'n zak? vroeg Morovitch.

Hij haalde er een vreemd voorwerp uit...

— Eigenaardig! Een domino!... Dubbel Zes!

— Dat is inderdaad zonderling, herhaalde Colerette, maar op een andere toon...

Volgende week:

BALKIS

HEETTE DE KONINGIN

VAN SABA.

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoor zijn met hun vrienden, Pedro en Kunegonde, op de kust van Zuid-Amerika aangevoerd. Ze worden gevangen genomen en naar Rodriguez, de gouverneur van San Bimbo, een echte dwingeland, gevoerd...

Pedro, toen je kunde. Dertig slagen voor dat juffie!

Wat zult u niet doen!
M'n arme nicht!... Je raakt haarniet aan tenzij over m'n lijk!

Vooruit, Pedro!

Ruim baan, bengel!

Maar...

WANNEER
PEDRO
ZIJN ZWEEP
WIL LATEN
KNALLEN,
KOMT
ER
VAN BUITEN
EEN
DOFFE SLAG...

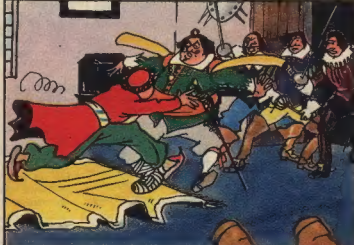
Excellentie, de piraten hebben het vuur geopend!

Maak deze lui hier eerst een kopje kleiner!

Hassan verliest zijn koelbloedigheid niet. Hij werpt zich op de gouverneur...

...tilt hem op en slingert hem...

...tegen de verbaasde Spanjaards.

De terugkeer

TEKST VAN FR. D'ORIVAL

TOEN de man bij Ben Minwing binnentrad, zaten er in de gelagzaal vijf stamgasten om het haardvuur. Het was de oude Samuel Hume die zich het eerst omdraaide en de vreemdeling aankeek... De stok, die hij uit het vuur genomen had om er zijn pijp mee aan te steken, brandde op in zijn hand terwijl hij de vreemdeling roerloos en stom aan-

en na een ogenblik aarzelen, voegde hij er aan toe:

— Bent u van de streek?

— Neen, ik kom van ver en ik wil naar de meren toe. Ik denk echter, dat het beter is te wachten tot de storm voorbij is.

— U wacht? vroeg Ben en zijn stem beefde lichtjes.

— Ja. Ik wacht tien dagen, een maand of nog langer. Ik heb geen haast... tegen

— De Morrisson die wij hier gezien hebben geleek sprekend op je.

— Eigenaardig. Is het lang geleden dat die Morrisson hier kwam?

— Een jaar geleden... hij ging ook naar de meren...

— Dan zal ik hem daar misschien vinden.

— Zou me erg verwonderen, bromde Samuel.

— Waarom? Alleen bomen ontmoeten elkaar niet, zegt het spreekwoord.

— Ja, maar de Morrisson waarover wij het hebben is dood gevonden in de kleine ravijn, links bij de uitgang van het dorp...

Dan heerste er een lange stilte. De vreemdeling leunde met de ellebogen op tafel en blies de rook van z'n sigaret uit terwijl hij naar de zwart beoekte zoldering keek. Eindelijk vroeg hij:

— De man, die dezelfde naam droeg als ik, verongelukte?

— Neen. Hij werd vermoord, riep Peter Born, die zenuwachtig werd.

Vermoord? Hij werd door iemand van deze streek vermoord?

— Van hier of van elders, bromde Ben, die de scherven van de fles bijeen geraapt had en ze met een kleine ijzeren spade buiten droeg.

Morrisson speelde zwijgend met zijn mes en de oude Samuel, die anders van de hele dag geen vijf woorden sprak, vertelde...

Die Morrisson verbleef reeds vijf of zes dagen in deze herberg, de herberg van Ben Minwing. Hij was jong zoals jij... ja, hij geleek heel erg op je... toen hij op een avond niet meerkeerde.

— Men vond dan zijn lijk in de ravijn?

— Ja, helemaal beneden half ondergesneeuwd. De arme jongen had twee kogels in de rug gekregen.

— En men heeft de dader nooit gevonden?

— Neen. Er zijn nochtans heren uit de stad gekomen om iedereen te ondervragen. Ze hebben de papieren en de kieren van de ongelukkige meegenomen voor z'n familie.

— Waarom werd die jongen, volgens jullie mening, vermoord?

Minwing haalde de schouders op maar Samuel grinnikte:

— Waarom? Niet zo moeilijk om raden. Morrisson had gezegd, dat hij een grote pelshandel bezat. Ik, en al wie in de herberg kwam, heeft kunnen merken dat zijn portefeuille goed gevuld was.

— Die portefeuille werd gestolen?

— Niet de portefeuille, maar de inhoud!

— Prachtig land! Ik dank je, Samuel, nu ben ik ten minste verwittigd.

— Men kan het me niet uit het hoofd praten, dat... Jack voldeinde zijn zin niet, omdat hij de heldere ogen van de vreemdeling op zich voelde rusten.

— Ben Minwing, schenk die heren een glas. Ik laat hen vertellen en vergeet iets aan te bieden.

— Het is al laat, we gaan naar huis, zei Peter.

— Julie laten toch geen borrel ouwe klare staan? Kom, kom, een goed glas om al hun naderheid te vergeten!

Morrisson was opgestaan en glimlachend wachtte hij tot de glazen vol geschonken waren.

— Ik drink op het aandenken van die ongelukkige jonge man die mijn naam droeg en op mij geleek en... op de straf van de moordenaar!

staarde. De anderen vonden dit zonderling en draaiden zich ook om. Van dit ogenblik hing er een ijzige stilte in de grote zaal.

— Goede avond, zei de vreemdeling.

Hij nam plaats aan een tafel, knoopte zijn lange lederen mantel los en lei z'n bontmuts naast zich op een stoel. Daar niemand hem welkom heette, of vroeg wat hij wenste, riep hij een beetje ongeduldig:

— Is er hier niemand om me een avondmaal te bereiden?

— Ik kom, zei Ben Minwing, terwijl hij moeizaam opstond.

De vreemdeling at en behalve Ben sprak niemand tot hem. Ze staarden hem aan met angstige, verwilderde ogen. Dan zuchtte Jack, de oude trapper, heel diep en Peter Born wierp de oude Samuel een snelle blik toe.

Zonder zich te bekommeren om de indruk die zijn komst gemaakt had, at de vreemdeling voort, en toen hij daarmee klaar was, liep hij naar het haardvuur. Hij was jong, met een zekere elegantie gekleedt en aan zijn gezicht kon men merken dat hij uit de stad kwam en niet gewoon was aan de ijzige winden van het Noorden.

— Wat een weer, zei de vreemdeling, die van een heftige windstoot gebruij maakte om het gesprek te beginnen...

— De wind draaft. We krijgen sneeuw...

— Denk ik ook, antwoordde Peter Born

Kerstmis wil ik weer thuis zijn, dat is alles. Ik hoop dat je me wil aannemen als klant!

— In principe, hakte de Ben, neem ik geen...

— Je weigert me ondrdak?

De stem van de vreemdeling was hard en de handen van de herbergier sloten zich trillend om de fles alcohol, die z'n klant gevraagd had.

— Neen, neen, ik weiger niet... Indien ik m'n geld krijg...

— Ik betaal. Ik betaal je op voorhand. Mijn naam is Morrisson.

Ben liet de fles uit de handen glijden, de scherven vlogen rinkelend naar al de hoeken van de kamer. De vier om de haard waren overloed gesprongen en Jack had zijn jachtgeweer genomen...

— Wel? Wat scheelt er? De toon waarop dit gevraagd werd, was zo bedaard, dat ze zich nu beschaamd voelden om hun ontzetting, hun angst. Samuel, een man van ijzer, deed een stap voorwaarts en zette zich tegenover de vreemdeling.

— Een broer of een familielid van je is noot in deze streek geweest?

— Niet bij m'n weten, antwoordde de vreemdeling hoofdschuddend, waarom?

— Er was hier reeds een Morrisson.

— Er zijn vele Morrisson's!

van Morrisson

ILLUSTRATIE VAN A. WEINBERG

— Hij tikte zijn glas tegen dat van de trappers en bekeek hen opzettend.

Allen wendden het hoofd af behalve de oude Samuel en Ben, de herbergier.

— Opdat de ziel van de arme Morrisson rust vinde en de moordenaar gestraft worde! zei Samuel en ledigde zijn glas.

De vreemdeling zette zijn glas weer op tafel en wandelde naar het vuur. Hij strekte zijn handen uit naar de vlammen. De anderen waren nu dichter bij hem komen staan en merkten plotseling in het leder van de jas, tussen de schouders, twee ronde gaatjes...

— God bescherm ons, zuchtte Peter Born en maakte een kruisteken. Jack vloekte binnensmonds en de oude Samuel Hume stapte zonder een woord te spreken, de deur uit.

★

Spijts het gevorderde uur vloog het nieuws van Morrisson's komst als een stroovuurje door het dorp. Als Ben de nieuws sloot, bemerkte hij enkele mensen in druk gesprek gewikkeld. Jack kwam op hem toe en vroeg stil:

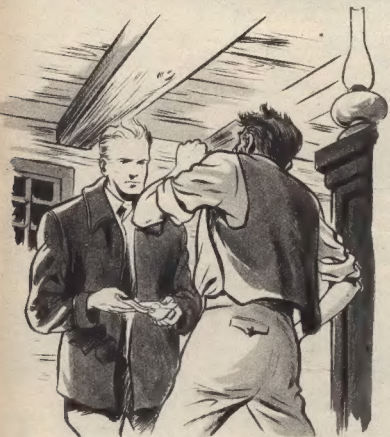
— Is de vreemdeling nog daar?

— Ja, hij zal hier de nacht doorbrengen en misschien zelfs enkele dagen blijven. Hij heeft de kamer van de dode Morrisson gevraagd.

Ben's tanden klapperden en in het licht van de lantaarn, van Germain van Green River, zag zijn gezicht asgrauw.

— M'n beste Ben, maak je geen zorgen om die gelijkens! zei Jack, maar zijn stem klonk onvast en toen Ben terug binnen stapte, leek het wel of aller ogen volgden hem medelijdend.

— Over de moord, vorig jaar, werden veel praatjes verteld en er werd ook veel verzwezen toen de politie kwam ondervragen. En het is best z'n mond te houden wanneer men niets met zekerheid weet, fluisterde de oude Samuel. Ik geloof bovendien dat we nu spoedig zullen weten waarom ons te houden.

Zo praatten de dorpelingen nog een tijd met gedempte stem. Allen hielden het licht in het oog dat in de herberg brandde en door de spieten van deur en luiken naar buiten viel. Dan gingen ze allemaal naar huis. Het begon te sneeuwen...

★

— Weet je waaraan ik denk, Ben Minwing?

— Neen, mijnheer, maar het is erg laat. Gewoonlijk slaap ik nu reeds lang.

— Ik denk aan de jonge man en de omstandigheden waarin hij vermoord werd. Hoe komt het dat men de eigenaar van het geweer niet vond, alhoewel dit toch niet zo moeilijk was, vermits men de kogels had?

— Omdat de man vermoord werd met zijn eigen geweer. Een Winchester. Hij had het meegenomen op z'n tocht.

— Zo voltrekt ieder mens z'n lot zonder het zelf te weten, zei de vreemdeling. Indien die man zijn geweer hier achtergelaten had... zou hij misschien niet dood zijn...

— Misschien... Excuseer, die geschiedenis heeft op mij zulke diepe indruk gemaakt dat ik er niet over spreken kan.

— Dat begrip ik. Het is makkelijker een dode te begraven dan zich van zijn herinnering te ontdoen... Praten we dus over iets anders! Ben Minwing, ik wens hier enkele dagen te blijven, je kent me niet, dus is het billijk dat ik je op voorhand betaal. Hoeveel?

— Dat heeft geen belang, mijnheer.

— Jawel, jawel, ik wens die kwestie te regelen. Indien ik je...

Morrisson had zijn vest losgeknoopt en uit zijn binnenzak een lederen portefeuille gehaald waarop een grote, donkere vlek duidelijk zichtbaar was...

De herbergier sprong achteruit en slaakte een kreet.

— Wat scheelt er je?

— Raak me niet aan! Folter me niet langer! Ik beken het... ik heb...

— Buiten, schreeuwde Morrisson.

De sneeuw viel in dichte vlokken neer. De herbergier liep wankelend en kreunend het plein over.

— Roep de anderen, beval de jonge vreemdeling.

Ben was zo hees, dat niemand zijn roepen hoorde. Morrisson trok zijn revolver en schoot driemaal in de lucht. Enkele ogenblikken later werden deuren en vensters geopend. Peter Born kwam buiten met zijn geweer.

— Kom nader, riep Morrisson, de herbergier zal ons uitleggen hoe hij Andrew Morrisson vermoord heeft.

— Ik beken het, ik beken het voor iedereen... heb medeliden...

— Vertel hoe het gebeurd is!

Ze stonden getwee te midden van een grote cirkel sombere, zwijgende ge-

stalten. Hier en daar werd een lantaarn ontstoken. Plotseling sprong de herbergier doorheen de mensenrij en liep zo snel hij kon het dorp uit...

— We volgen hem, zei Morrisson, en gaf Peter een teken niet te schieten...

Ben liep heel vlug, maar in de sneeuw waren zijn sporen duidelijk zichtbaar. Hij liep naar de Westen, naar de hoogvlakte... Aan de rand van de ravijn bleef hij hinged staan en keek naar de mensen die nader kwamen.

— Luister, Ben Minwing, riep Morrisson, de politie kon vorig jaar niemand aanhouden bij gebrek aan bewijzen, maar ze verdachten iemand... ze verdachten jou! Ik ben dus naar hier gekomen om de dader te vinden. Andrew Morrisson is mijn broer... mijn tweelingbroer...

Ben Minwing week achteruit en sprong in de diepte.

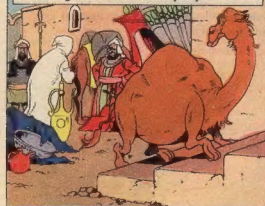
— Hier hoeft het gerecht niet meer op te treden, zei Samuel Hume zacht. Ben is dood.

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Onze vrienden zijn te Bagdad. Suske en Wiske blijven bij de stadspoort, terwijl Lambik naar sultan Bibars gaat...

Vooraleer zich naar de sultan te begeven, fluistert Lambik iets in het oor van Jezabel en deze gaat ongemerkt de trap op...

Gegroet, machtigste van alle machtige sultans!

Dat hoef ik allemaal niet te weten! Waar is je geschenk?

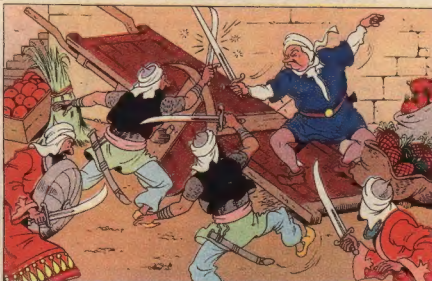
Ach, edele onderde edelen, ik heb helemaal niets bij, want...

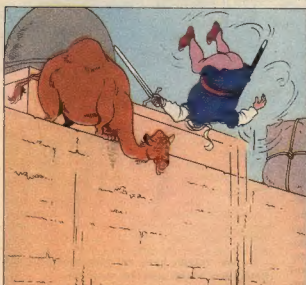
ik ben gekomen om herrie te schoppen... en ik geloof dat dit geen slecht begin is

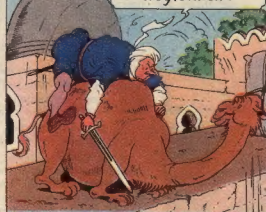
En nu gaat het er stuiven! Een tegen allen, allen tegen een!

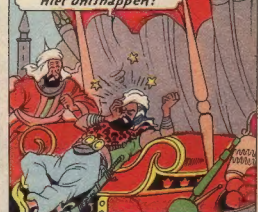
De krijgers van Bibars drijven Lambik in een hoek, waar hij lelijk in het nauw zit... doch Jezabel grijpt in

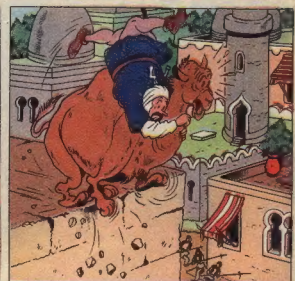
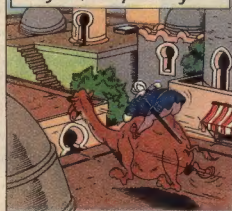
Prachtig! Nu gaan we die kerels van de poort weglokken!

Blaas verzamelen! Met man en macht achter die kerel aan! Hij mag niet ontsnappen!

In volle vaart stormt Jezabel met Lambik over de daken van Bagdad, doch plotseeling...

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Alex en zijn gezellen zijn op het Vervloekte Eiland. Vitella is de zoon van Sardon. Enak wordt gevangen genomen, maar Alex blijft, tot grote onrust van Sardon, onvindbaar...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN I. MARTIN

Op hetzelfde ogenblik schude en beesde het eiland in z'n grondvesten...

Verduiveld! De Moloch is wakker! Hopelijk stroomt de lava in de Oceaan. Ga naar jullie troepen en handhaaf de orde in de stad!

De aardshokken worden heviger, de aarde split open en de bomen ontwortelen...

De lava vernietigt alles op haar weg, doch stroomt gelukkig naar zee hoe dikke wolken aïe komen neer op de stad...

De stadsmuren barsten, tot grote ontzetting van de bevolking

Het volk loopt naar het reusachtig beeld van de god Moloch, uit wien muil dagen nacht hoge vlammen opstijgen

Almachtige god, heb medelijden met ons! Spaar ons voor uw toorn!

Zo verstaan we nu. De bevolking, door paniek aangegrepen, is niet meer tot bedaren te brengen. We moeten de situatie meester worden, doch hoe?

Deze nieuwe ramp zal ons juist helpen het plan te verwerkelijken, dat ik u daaraan voorlegde. De bevolking tot rust brengen en Alex gevangen nemen...

Arbace! Geef enkele woorden uitleg...

Prachtig! Arbace, jij bent werkelijk m'n beste raadgever. Je plan is geniaal!

De lava stroomt steeds naar de zee, die kookt en bruijft en waaruit hete dampen opstijgen...

Sardon verschijnt op het balkon van zijn paleis. Het volk stroomt toe...

STILTE! Luister naarmij!

Jullie beven voor de woede van god Moloch, en met reden. Ik ken de oorzaak van zijn woede en ken ook de middelen om hem te bedaren. Een groep oorustokers zijn ons eiland binnen gedrongen en zijn erin geslaagd een deel van onze ongelijke aarde...

...in installaties te vernietigen. Onze god eist dat zij gestraft zouden worden. Een van hen namen wij gister - avond gevangen en hij zal in de brandende muil van Moloch gegoooid worden. De anderen volgen, dat belooft ik!

Het volk gelooft natuurlijk aan de woorden van de grote man en jubelen en juichen hem toe...

Aller gaat goed, Arbace! Wat zijn de mensen toch dom, wat zijn die toch dom!

Ik geloof dat we dicht bij ons doel zijn, Excellentie...

Iedereen gaat gerust terug naar huis en het schijnt wel of de berg, na de beloften van de Zwarte Man, kalmer wordt. Uit de muil van het stadsbeeld flakert het vuur...

En nu gaan we gebruik maken van die goeie, ouwe Vitella, die geen flauw vermoeden heeft van wat hem te wachten staat!

Ja en hij...

Excellentie, een nieuw ongeluk! Vitella, de gelovende is verdwenen... hij werd ontvoerd...

Wat? Wat zeg je?

(Wordt voortgezet.)

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Renaat en Christiane zijn in Australië en hebben hun vader, die een geheugenverlies lijdt, weergevonden. De bandieten Eribert en Hippoliet achtervolgen de geleerde en zijn kinderen, doch deze kunnen ontsnappen...

Teksten en tekeningen van F. Craenhels.

VERDUVELD! DAT SCHEELDE NIET VEEL!... MAAR HET IS HIPPOLIET DIE OP DE KAR GESPRONGEN IS!

HIPPOLIET KAN DE WREEDHEID VAN ZIJN CHEF NIET LANGER AANZIEN EN HEEFT BESLOTEN HEM TE VERLATEN...

VREES NIETS!... IK VRAAG JULLIE VERGIFFENIS...

IK BEN NIET ALTIJD EERLIJK GEWEEST, MAAR IK BEN GEEN MOORDE... AAI! IK BOET NU...

DAT IS DE VERRADER! DIE MAN WAS WERKELIJK TE BANG OM MIJ TE DIENEN!

MIJNHEER VAN MEYLBEKE NEEMT DE KINDEREN MEE NAAR HET HOTEL, WAAR HIJ EEN KAMER HEEFT GEHUURD...

PAPA, HERKEN JE ONS NOG STEEDS NIET? IK ZAL JE IETS TONEN...

HET IS EEN FOTO VAN MAMA, IK HER ZE ALTIJD BIJ ME!

DAT IS VREEMD! 'N OGENBLIK HEB IK GEDACHT 'N BEELD UIT HET VERLEDEN, 'N VERTROUWD GEZANT TE ZIEN. HELAS, NU IS HET WEER VOORHIJ!

PAPA, MOEST JE MAMA TERUGZIEN ZOU JE OOK JE GEHEUGEN WEERVINDEN. IK BEN ER ZEKER VAN... WE MOETEN NAAR HUIS WE ZULLEN GAAN KIJKEN WANNEER ER EEN BOOT VERTREKT

MIJNHEER VAN MEYLBEKE GEEFT DE KINDEREN GELD OM NIEUWE KLEREN TE KOPEN. WANNEER ZE DE DEUR UIT ZIJN, STAART HIJ LANG NAAR DE FOTO DIE RENAAT HEM GAF.

HOERA! OVER DRIE DAGEN VAART ER EEN BOOT NAAR ANTWERPEN. CHRISTIANE, NU KOPEN WE VLUIG HET GEEN WE NODIG HEBBEN EN DAN ZULLEN WE PAPA HET GOEDE NIEUWS MELDEN.

OP DE HOEK VAN 'N STRAAT ZIEN DE KINDEREN, TOT HUN GROTE BLIJDSCHAP, DONDER DIE NAAR HEN TOELOOPT!

DONDER!... M'N BESTE DONDER!... WAT EEN GELUK!

WAT EEN PRACHT VAN EEN HOND!... ZELFS ALS WIJ HEM VERLIEZEN, WEEET HIJ ONS IN DIE GROTE, VREEMDE STAD TERUG TE VINDEN! KOM, DONDER... KOM MEE...

WEL...

IK ZAL PAPA VRAGEN VANDAAG NOG IN TE SCHEPEN. INDIEN ERIBERT VERNEEMT DAT WIJ AFREIZEN, ZAL HIJ ALLE MIDDELEN GEBRUIKEN OM DAT TE VERHINDERN!

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

Morreau en Barelli geraken in een geheimzinnig tempel slaags met de chef van de handelen. Deze laatste zelf slangen in de hui van onze vrienden...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

Avontuur in Mexico

Juan heeft, in een opwelling van woede, een Roodhuid neergestoken. Esteban, zoon van don Vicente, de man die de gouverneur ten val wil brengen, was getuige van het drama.

Ook Esteban gaat naar huis en vertelt zijn vader...

Juan heeft een Indiaan gedood!

Wat zeg je?
Dat is heel ernstig!
Nu zal de gouverneur lelijk in nesten zitten!

Wat zou je doen, Excellentie. Indien op dit ogenblik een Spanjaard een Indiaan zou doden?

Het is mijn plicht de orde te handhaven in de kolonie. Ik zou hem veroordelen.

In dit geval zul je je eigen zoon moeten straffen!

Je bent gek, don Vicente! Dat is niet mogelijk!...

De gouverneur loopt naar de kamer van zijn zoon...

Is het waar? Heb je een mens gedood? Spreek dan toch!

Op hetzelfde ogenblik melden Spaanse ruiters, dat bij de Maya's opstand uitgebroken is...

De stammen die in het woud wonen, komen naar de stad!

Don Vicente verzamelt onmiddellijk zijn handlangers en brengt hen op de hoogte van de gebeurtenissen...

Over enkele uren zullen wij triomferen! Dat is het einde van don Juan!

Excellentie, de toestand is ernstig. Zelfs de bewoners van de stad zijn opgewonden... Er worden overal opstanden gemeld...

We moeten maatregelen treffen. Geef de nodige bevelen, Excellentie...

Ja, ik weet het. Je bent moe... Laat het aan mij over!

En nu, don Juan, tussen ons!... Hahaha!

Dank je, don Vicente. Je bent een echte vriend.

Don Vicente heeft zijn slag thuisgehaald. Hij heeft alle macht in handen...

HET IVOREN MASKER

Marco Polo werd door de keizer als gouverneur van de rijke provincie Jang Tsjoe aangesteld. Velen benijden hem deze eer. Samenzweerders verspreiden het gerucht dat de stad, door de schuld van de gouverneur, bedreigd wordt door een groot gevaar...

In de wapensmidsaan wordt koortsachtig gewerkt.

Na die bewogen nacht gaat Marco Polo eens kijken hoe ver het met de uitvoering van de opdracht staat...

Er dreigt geen gevaar, wees er van overtuigd!

... en wil de arbeiders gerust stellen.

De gouverneur verradt ons!

Timoer heeft deze woorden gehoord. Ze werden uitgesproken door een bedelaar...

... en hij volgt deze voorzichtig...

... tot in de armenwijk van de stad.

De bedelaar voelt dat hij geschadwd wordt en...

... wil vluchten.

Hier, kerel, volg me!

Timoer brengt hem naar het paleis...

Spreek de waarheid!

... waar de bedelaar onmiddellijk ondervraagd wordt.

Hij kent dat hij goed kreeg van een onbekende om valse geruchten te verspreiden. Hij zegt ook dat de bedelaars moeten samen komen nabij het kanaal in de wijk van Barcatoli...

We moeten te weten komen wie aan het hoofd staat van die bende. Gool die man in de gevangenis, maar behandel hem goed.

Bewaak hem streng.

Timoer steekt zich in een bedelaarsplanje en vertaalt het paleis in het geheim.

Hij gaat naar de plaats door de bedelaar aangeduid.

De opdrachtgever is er niet. Timoer moet dikwijls terugkeren...

Daar is hij! Hij heeft misschien goud bij voor ons!

Vrienden, ik heb werk voor jullie!

Timoer luistert aandachtig...

De bedelaars gaan naar een hooi, die niet ver vandaar ligt...

Timoer wacht onbeweeglijk...

Volgende week : DE OPDRACHT VAN SUN...

DE RING VAN GIBIL

In een fles vinden Leentje en Henk een perkament, een ring en een stuk metaal. Ze zenden die voorwerpen naar hun hooggeleerde oom Elemir en deze komt dadelijk in de grootste opwindning naar Mombasa...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

DE BROMFIETS VEROVERT DE WERELD

Is bij jullie nooit de vraag gerezen « waarom » de bromfiets de wereld kan veroveren, terwijl er toch nog moto's en fietsen met elektrische motor zijn ? Jullie hebben die brommers reeds dikwijls bekeken en dan misschien enkele eigenschappen ontdekt, waarop noch de fiets, noch de moto kan bogen. Het zijn precies deze kwaliteiten welke de bromfiets zo geliefd maken.

Je kunt er vooreerst mee uit rijden gaan zonder je kleren te bespatten, en dat valt vooral de dames in de smaak. Zij willen wel erg sportief zijn, een lange broek, zware schoenen en een stofbril dragen, maar... van besmeurde kleren houden ze niet.

KAN men op het kantoor komen van onder tot boven met modder bespat ? Neen. Wil, of kan men niet naar zijn werk trampen, koopt men een leuke bromfiets. Deze nieuwe uitvinding heeft bovendien zo'n gezellig zitje...

De motor van de bromfiets staat achteraan, een praktische oplossing, vermits hij daar in niemands weg staat en de bestuurder geen benzine of olie op z'n kleren krijgt.

Technisch is de bromfiets veel beter afgewerkt dan de lichte moto. Hij is veel lager gebouwd, ligt vast op de baan, en de modellen uit één stuk gegoten, bereiken de perfectie. Benen en voeten van de chauffeur zijn degelijk beschermd tegen regen en wind.

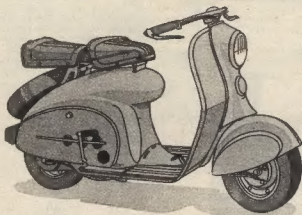
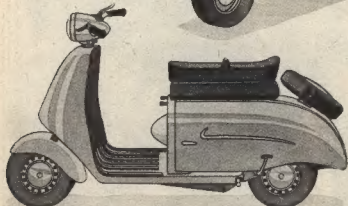
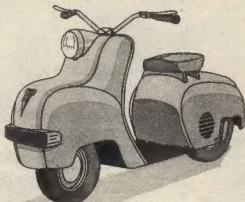
Ongeveer de helft van de bromfietsmotoren heeft een cilinderinhoud van 125 cm³. De overigen kan men als volgt verdelen : 25 % hebben een cilinderinhoud van 100 cm³, 20 % van 40 tot 50 cm³ en dan zijn er de uitzonderingen (5 % van het totaal aantal bromfietsen) met een cilinderinhoud van 250 tot 320 cm³.

Van de lichte, beweeglijke bromfiets wordt geen snelheidsrecord gevraagd, de motor van 125 cm³ (afgekoeld door lucht) loopt zeker, lang en is bovendien spaarzaam. De maximum snelheid bedraagt gewoonlijk 70 km per uur, en dat is meer dan genoeg.

Hier zijn dan de afbeeldingen van enkele bromfietsen waarover we vorige week reeds een en ander vertelden : De CUSHMAN is een Amerikaanse, en de MOTOBECANE, de PAUL VALLEE en de TERROR zijn Franse constructies.

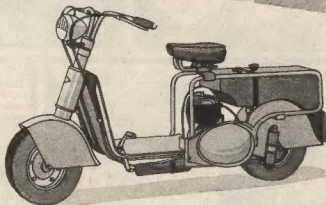
Voor al het laatste model is opvallend door zijn elegante, eenvoudige lijn, zijn stevigheid en matige prijs. Het is geen « koersmachine » en ook dat is een groot voordeel. Er zijn ten slotte nog vele mensen, die er geen be-

WALBA (Duitsland) :
Type 125 - Motor 2 t.
120 cm³. - 4 P.K.
Gewicht : 72 kg.
3 versnel. - Verbruik :
2,5 l. per 100 km.
Max. snelheid : 70 tot
75 km per uur.

CUSHMAN (Amerika) :
Mot. 4 tijden. - 245 cm³.
Gewicht : 123 kg.
2 versnel. - Verbruik :
3 l. per 100 km. - Max.
snelheid : 65 km per
uur.

MOTOBECANE (Frankrijk) :
Mot. 4 tijden. -
125 cm³. - 4,3 P.K.
Gewicht : 83 kg. - 2,8
per 100 km. - Max. snel-
heid 75 km per uur. :
3 versnellingen.

PAUL VALLEE (Frankrijk) :
Mot. 2 t. - 125 cm³ -
5 P.K. - 3 versnel.
Gewicht : 72 kg.
Verbruik : 2 l. per
100 km. - Max.
per uur. - 75 km

TERROR (Frankrijk) :
Motor 2 t. - 2 versnel.
106 cm³ - 2 l. per
100 km. - Max.
snelheid 58-59 km
per uur.

hoefte aan voelen als een meteor over de straten te suizen om tijd te winnen... die ze elders toch weer verliezen, omwille van de bekeuring die ze krijgen of erger, door het veroorzaken van ongelukken.

Duitsland en Oostenrijk kwamen, evenals Frankrijk, ietwat laat voor de pinnen met hun bromfietsen, maar ze zetten thans hun beste beentje voor.

Duitsland alleen heeft voor het ogenblik vijf en dertig verschillende merken; een wereldrecord.

De Italiaanse VESPA, die gemaakt wordt in de Duitse fabrieken HOFFMAN, neemt voorlopig nog 70 % van de totale productie voor z'n rekening.

Er bestaat echter veel kans dat het « bromfietscentrum » van Italië naar Duitsland zal verhuizen. Uit de concurrentie tussen de verschillende Europese landen zullen heel zeker nieuwe en betere modellen ontstaan.

Voorlopig zijn het vooral VESPA en LAMBRETTA die met elkaar de strijd hebben aangeboden en zowel de ene als de andere firma tracht steeds met het nieuwste en het beste uit te pakken. Het zal jullie misschien interesseren te vernemen dat Gino Bartali een LAMBRETTA heeft !

Vele mensen beweren, dat de bromfiets een modesnuffe is en slechts enkele maanden, hoogstens enkele jaren op onze straten zal te zien zijn. Wij geloven echter, dat de bromfiets aan een noodzakelijkheid beantwoordt. Hij is vlugger dan de fiets, het rijden vermoeit niet zo erg, men kan er mee door de moderne verkeersdrukte heen komen en een parkeerplaats vindt men zo'n kleine brommer altijd, wat toch ook van groot belang is. Wij zeggen dus « Leve de bromfiets... de autopied voor grote mensen ! »

HUMOR UIT TEXAS

IN het Zuiden van Texas loopt een rivier waarover hier en daar een brug geslagen werd. Al de bruggen verkeren echter in staat van ontbinding.

Twee farmers rijden met hun afgejaakte Fordjes naar zo'n brug toe. De eerste zwentk echtje juist voor de brug af, geeft volle gas, zoef! door het water en komt behouden aan de andere oever. De tweede farmer is een ernstig man en rijdt over de brug. Hij is tot in het midden van de brug want daar zakt hij er met auto en al door.

De eerste farmer heeft dat schouwspel gezien. Hij lacht zich haast een breuk en roept:

— Wat een ezel, wat een ezel! Hij is van de streek, kent de brug en rijdt er toch over!

UIT ENGELAND

MEESTER: Nu gaan we uitrekenen hoeveel duizend pond uitgezet tegen één procent in twee jaar opbrengen.

Al de jongens buigen zich over hun schriftboek behalve de kleine Harold.

Meester: Doe jij niet mee, Harold?

Harold: Neen, meester, tegen één procent is de zaak niet interessant!

REIZIGER: Chausseur, ik vroeg me zo snuff mogelijk naar het Victoria station te brengen en nu rijden de reeds vier zedde keer langs de Sint-Paulus kathedraal!

De chausseur met verongelijk gezicht: U is dus een Londenaar! Waarom hebt u dat niet dadelijk gezegd, ik hield u voor een Amerikaan!

UIT DUITSLAND

JOHN HAGENBECK, cirkuseigenaar en beroemd olifantenjager nodigde op zekere dag een vriend uit zijn nieuwe aanwinst, een slangenbezweerder, te komen bewonderen. De Indische slangenbezweerder vertoefde naast en de vriend van Hagenbeck riep vol bewondering:

— Fantastisch!

— Zo fantastisch is het niet, antwoordde Hagenbeck droeg.

— Neen? Kun jij dan slangen bezweren misschien?

— Ja, ik kan slangen bezweren!

— ... dus jij kunt slangen bezweren en ze horen je, luisteren

naar je...

Hagenbeck na een ogenblik aarzelen: — Ik kan slangen bezweren. Of ze naar me luisteren weet ik niet, dat is hun zaak!

UIT ZWEDEN

ENKELE maanden voor zijn dood wandelde de koning van Zweden in de Dierentuin. Twee meisjes-studenten gaan het voorbij met eerbiedige groet. Twee passen verder zegt de ene tot de andere:

— Onze koning ziet er niet goed uit. Hij is nu toch al heel oud...

Koning Adolf draaide zich lachend om en zei:

— Maar horen doet hij nog goed!...

DE Romeinen, die toch echte smulpapen waren, zijn nooit op het idee gekomen een spiskaart op te stellen. Steeds werd de eerste de beste schotel opgediend zonder zich te bekommeren om wat er daarna volgen zou. In 1541 ontving Hertog Hendrik van Braunschweig, toen hij zijn vrienden een groot feestmaal aanbodt, te Regensburg, van zijn kok een briefje waarop deze al de gerechten had genoteerd, in de volgorde waarin hij ze zou laten opdienen. De vorst zorgde er dus voor, nog eeuwig te hebben als zijn lievelingsgerechten op tafel kwamen. Al de genodigden vonden het idee van de kok zo buitengewoon, dat ze voortaan in hun woning ook dergelijke spiskaarten lieten opstellen. Van Regensburg uit veroverde de spiskaart heel de wereld.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

WAAROM ZINGT EEN VOGEL?

OP de vraag « Voor of tegen de vogel in een kooi » klomk julle antwoord eensgezind: Geen opgesloten vogels. Laat ze de vrijheid, wij horen ze zo graag zingen! Wisten jullie dat, bij de vogels alleen de mannetjes zingen?

En waarom alleen « hij » zingt?

Om de aandacht van zijn uitverkorene op zich te vestigen, om te tonen wat een geluid, wat een kracht er in zijn keel zit en meer nog, en dat is de bijzondere reden: om het zijn burend duidelijk te maken dat hij heer en meester is.

Zelfs wanneer verschillende paren op één boom wonen, kennen ze nog het gevoel van het privaatbezit.

De boom, de ruimte er omheen, het nest, het wijfje dat alles in hun eigen bezit waar ze niemands innemend gilden. Om dit buurlui en rivalen aan het verstand te brengen zingt de vogel.

GEEN VERKOUDHEDEN IN DE POOLSTREKEN!

DE expeditie die naar de Noord- of Zuidpool trekken nemen een hele apotheek mee. Wat men daarin tevergeefs zal zoeken zijn middeltjes tegen verkoudheden omdat verkoudheden aan de Polen onbekend zijn! Waarom? Deze vraag werd zo pas door de geleerden opgelost: aan de Noord- en Zuidpool loopt een bacteriënvrije zone t.i.z. de bacteriën zijn er schijnbaar dood.

De laatste Amerikaanse expeditie vond de hut van Scott terug, die nu veertig jaar geleden werd opgetrokken, en geen enkel spoor van ouderdom vertoonde. De nagels en andere metaalvoorwerpen in het hut achtergelaten hadden geen enkele roestvlak. Het vlees door Scott in de hut gelaten, werd gebraden en was zo fris als het vers geslaakt was. Men vond tropische planten in het ijs en enkele daarvan kon men terug tot leven wekken. Ze bekeken kaart men geloven, dat de Polen een Doornroosjesland zijn waar niets dood is, doch alles slaapt.

De grenadier VICTORIA presenteert...

DE TIJGERKOOI

Wees voorzichtig met je juweel, Miss Lola... Tijdens je optreden heb ik Donkey in het oog gehouden en ik weet er m'n hoofd op, dat hij er zich meester wil van maken...

Je hebt misschien gelijk. Ik zal het dadelijk naar M. Trevor brengen.

Ik dank je voor je goede raad!

Tot ziens!...

Maar als Miss Lola haar voornemen wil ten uitvoer brengen...

...wordt de deur geruisloos geopend.

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN EDGARD-P. JACOBS

Nasir ontdekt de talisman, die Mortimer van jeeik Abdel Razeek ontving. De talisman viel op de grond, toen het vest van de professor aan de rotspunt bleef hangen...

De talisman van de professor! Hij moet die dus hier verloren zijn... ik ben op de juiste weg... Vooruit!

Het duurt niet lang, of hij is aan het einde van de gang en moet vaststellen, dat het een val was... Alles is doodstil, en zo vroeg, dat Nasir zich, met een beetje angst afvraagt: Wat moet ik doen?

Niets roert er in de mastaba... de professor en de kapitein zijn niet te bespeuren en die talisman ligt hier! Dat voorspelt niets goeds... en ik heb haart geen lucifers meer. Allah, ik heb een idee! Maar, ik moet vlug handelen...

Bla ke en Mortimer komen eindelijk uit de gang in een brede galerij...

We naderen, geloof ik!

Kijk, de tunnel is daar ingezakt!

Heeft geen belang! Die sporen hierop de grond zijn vers! We hebben ze alleen maar te volgen

Inderdaad! We moeten er haart zijn... Vooruit maar!

Ze zetten hun weg voort door het rot, dat daar rederst duizenden jaren ongerept ligt...

Nasir verlaat de mastaba en loopt naar een geheimzinnig doel...

Onze vrienden hebben een honderdtal yards afgelegd, wanneer ze aan een draai...

Verduiveld! De weg is versperd...

...en toch staan er hier nog voetsporen! Dat moeten we van nabij bekijken...

Ze komen naderbij en ontdekken in een schuimende muur, een kleine opening...

Onze vriend Olrik is niet dom!

In die granietblok kon men niet boren, dus hakte hij een opening in de kalkstenenmuur...

Zij laten zich in de opening glijden en komen, na enkele ogenblikken, aan het andere einde van de stelling...

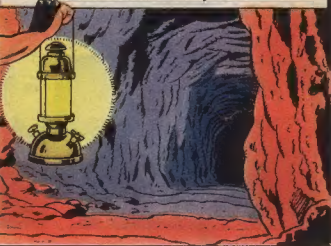
Geniale methode... reeds gekend door de plunderaars uit de Oudheid! Kijk hier staat nog een boomachine!

Wat is dat?

Brr... net of we aan de poort van de hel staan!

In het licht van de lantaarn zien ze een soort trap die steil in de duisternis afdaalt...

(Wordt voortgezet.)